

OLDALANKÉNT
HÁROM FORINT

KUMOROM

Klárát nagyon szerették a telepen rendkívüli szorgalma és tisztasága miatt. Az asszonyok kicsit irigykedve, de elismerően nézték a szárítókötélre kiakasztott frissen mosott lepedőit, ruháit, melyek olyan illatosak voltak a tavaszi fényben, hogy még a magyar emberek is bólogattak arra jártukban.

Már jócskán tavasz volt, amikor olyan szakemberfélék még a rozoga putrik padlásaira is felmásztak, és mindenfélét elkezdtek ott méregetni. Aztán jöttek a munkások, oszlopokat vertek le, és vezetékeket erősítettek rájuk.

Egyik este a telep fényárban úszott, a gyerekek és a lepék mind a fény köré gyűltek, az öregek pedig bölcs morgással lesték a csodát. Amikor a házakba is bevezették a villanyt, az emberek kicsit röstellték, hogy a fény megvilágítja szegénységüket, kócoságukat.

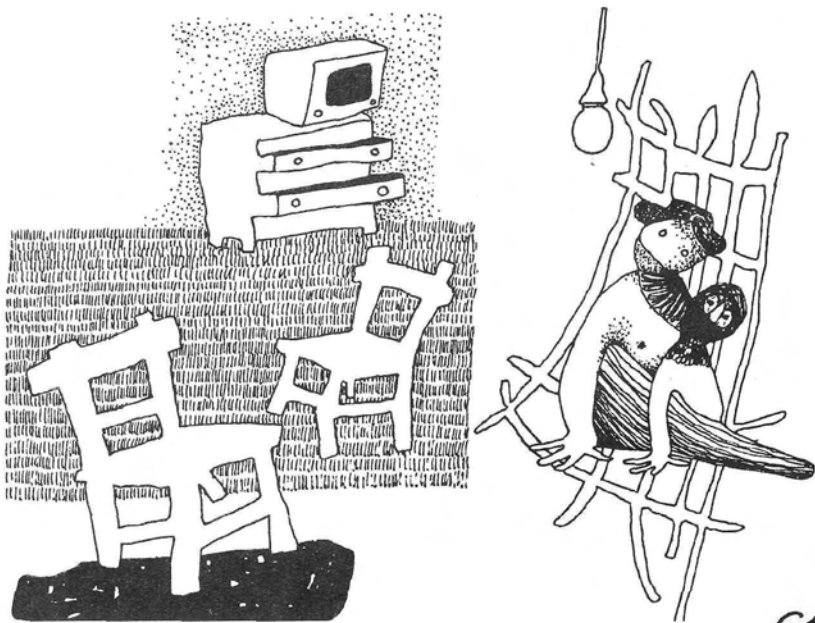
Klára és férje úgy döntöttek, hogy a vályogvetésért kapott pénzükből vesznek egy olcsó televíziót. A szobában ki is néztek neki egy komódot, a tetejére tették, és alaposan letörölgették. Késő délután szertartásosan leültek elé, és bekapcsolták. Tiszta, intelligens arcú embert láttak, aki megszólalt:

– Jó napot kívánok!

Klárában meghűlt a vér, gyorsan visszaköszönt, és megrémülve így szólt:

– Jaj, kérem ne tessék körülnézni, mert nagy a rendetlenség! – és gyorsan letakarta a televíziót egy sötét pokróccal.

73-ly A.K.

60RADAFAK 00204